

2

Julien Vascos

PONDĚLÍ 17. ÚNORA 2014 – 13.55

Rezidence Julienu Vascose se nacházela jen asi deset kilometrů od *Double MR*. Doprava byla to odpoledne plynulá, což Emmě umožnilo dorazit na místo pět minut před druhou. Dům, zvenku neviditelný, obklopovaly vysoké kamenné zdi porostlé břečťanem. Novinářka s úlevou zastavila před impozantní černou bránou z kovaného železa. Nejenže neměla zpoždění, ale ještě se mohla pochlubit několikaminutovým náskokem. Pomyslela si, jaké má štěstí, a hlavou jí problesklo, že její horoskop nelže – výhra ji ten den opravdu neminula. Stiskla tlačítko venkovního telefonu umístěného vlevo od brány a trpělivě čekala. A právě v té chvíli jí došlo, kde se vlastně nachází.

U Julienu Vascose.

Okamžitě si vzpomněla na kamarádku Cécile, bezmeznou obdivovatelku tohoto autora, která zhltnula všechna jeho díla. Pracovnice personálního oddělení

ve společnosti zabývající se ochranou životního prostředí si ho šla několikrát poslechnout na jeho přednášku, ale nikdy se ho neodvážila oslovit. Když se jí Emma zmínila o svém interview, Cécile propadla hysterii a úpěnlivě ji prosila, aby mu pro ni dala podepsat knížku s osobním věnováním.

„Do prčic!“ uniklo jí úplně nahlas. „Já tu její knihu zapoměla vzít!“

„To nevadí,“ přerušil ji hřejivý hlas, „dám vám jinou. Vy jste Emma Quémentová z *Double MR*?“

Emma na místě znehybněla. Přes intercom se jí právě ozval Julien Vascos. A všechno slyšel.

„Ehm ano... To jsem já,“ zadrmolila s námahou.

„Výborně, pouštím vás dovnitř. Dům je na konci aleje. Jeďte autem, pěšky je to trochu daleko.“

Novinářka zrudlá studem si znovu nastoupila do vozu. Po tom neprofesionálním entréee jí bylo trapně a doufala, že jí to Julien Vascos nenatře. Cítila, jak se jí zrychlil puls a zvlhly jí ruce, a tak se zhluboka nadechla a zavřela oči. Pomalu vydechla a snažila se soustředit na svůj cíl: udělat dobrý rozhovor. Ve zvládnutí těchto cvičení se zocelila, nebyl důvod nechat se rozhodit.

Emma na sebe krátce pohlédla do zpětného zrcátka a upravila si několik pramenů v drdolu. Litovala, že se v práci znovu nenalíčila. To, co nazývala svou „kápézetkou“, si vždycky nechávala v šuplíku. Jednalo se o malý necesér s obsahem nezbytným k tomu, aby si za pár vteřin mohla vylepšit fasádu – miniaturní řasenka,

stíny, lesk na rty a bronzující pudr. Naneštěstí dnes Emma odešla z práce tak rychle, že si ji s sebou nevzala. Nezbude jí než se předvést bez příkras. Pomyslela si, že po tom, jak roztomile se uvedla, už je to stejně jedno.

Křídla brány se otevřela a jí se naskytl pohled na dlouhou cestu lemovanou duby. Skrz větve bez listů pronikaly paprsky slunce a vypadaly, jako by jí naváděly k domu. V příjemné atmosféře se Emma cítila překvapivě uvolněně. Zaparkovala před hlavním vchodem, kde ji na vnějším schodišti osobně očekával Julien Vascos. Kamenná stavba, před níž stál, byla uhnízděna v dolíku obklopeném lesíkem.

Pan domácí vykročil k Emmě a se širokým úsměvem na rtech jí podával ruku. Pozdravil ji a ukázal k verandě přilehlé k domu.

„Právě jsem uvařil mátový čaj. Jestli nejste proti, zajdu nám pro dva šálky, než se usadíte.“

„To je skvělé,“ šeptla Emma.

„Zatím se prosím usadte, kamkoli budete chtít.“

Než se Emma vzpamatovala, zůstala několik okamžiků stát. Vzniklá situace stejně jako místo, na němž se nacházela, jí připadaly neskutečné. Julien Vascos byl v reálu ještě šarmantnější než v televizi. Nebyl vysloveně krasavec, ale měl nesporné charisma a vzácnou eleganci. Jako by měl něco z George Clooneyho a Hughu Granta dohromady. Byl urostlý, tmavovlasý a měl velké modré oči a příjemný hluboký hlas. Jeho

výrazné vrásky mu přidávaly několik let, ale nijak mu neubíraly na přitažlivosti, právě naopak. Emma mu tipovala čtyřicet, ačkoli mu bylo přesně šestatřicet. Když si připravovala interview, nenašla žádné informace týkající se jeho soukromého života. Napadlo ji, jestli tohle tajemství nakladatelství záměrně nepodporuje, aby mu získalo ještě víc věrných čtenářek. Julien Vascos měl v sobě cosi tajuplného, co ženy nenechávalo lhostejnými. Emma se tomu pravidlu nevymykala, jeho přitažlivost takto naživo fungovala ještě účinněji. Možná za to mohla i skutečnost, že byl svobodný. Mladá žena vždycky tajně snila o tom, že jednou potká svého prince na bílém koni, a Julien Vascos měl všechny předpoklady, aby ji okouznil.

Emma se snažila nedat na sobě nic znát, posadila se na lavici v rohu verandy a tašku si položila na nízký stolek před sebou. Když si připravovala diktafon a poznámkový blok, zároveň si dala záležet, aby si pečlivě prohlédla místo, kde se nacházela.

Jako první ji zaujal klid, který tady vládl. Nedo-
léhal sem žádný hluk z města. Ticho narušoval jen
ptačí zpěv. Dům se nezdál velký, ale měl až nesku-
tečně přívětivý ráz. Emma obdivovala hlavně okenice
z modře nalakovaného dřeva a bujnou vegetaci všude
kolem. Zajímalo ji, jestli tam Julien Vascos pobývá pra-
videlně.

„Tohle místo zbožňuju a jezdím sem tak často, jak
to jen jde,“ prohlásil autor, jako kdyby jí četl myšlenky.

Položil na stůl dva velké hrnky s čajem.

„Tohle tady je můj malý přístav klidu,“ pokračoval.
„S cukrem, nebo bez?“

„Prosím?“

„Váš čaj. Dala byste si ho s cukrem, nebo bez?“

„Ach ano, promiňte, bez cukru, prosím.“

Julien usedl naproti Emmě a jak si bral hrnek do ruky, zároveň směrem k ní posunul svoji poslední knihu.

„Tuhle knížku jste potřebovala?“

„Já... Teď nechápu...,“ pronesla nevěřičně.

„Slyšel jsem vás v intercomu, jako by vás rozhodilo, že jste si zapomněla vzít moji knihu.“

„No jo, vlastně... Jsem vážně zmatená... Prosím vás, omluvte mě. Přemýšlela jsem nahlas,“ odpověděla celá nesvá. „Tak vám to tedy řeknu, moje nejlepší kamarádka vás hrozně obdivuje a přála si mít od vás věnování, jenomže knihu, kterou mi za tím účelem svěřila, jsem zapomněla. No a v tu chvíli jsem si vzpomněla...“

„Když jste řekla *do prčic*,“ dodal Julien Vascos.

„Ano, je to tak...,“ začervenala se Emma. „Měla bych se zamyslet, jak svůj slovník vylepšit.“

„Přišlo mi to roztomilé a jako úvod hodně originální. Jak se vaše kamarádka jmenuje?“ zeptal se autor s psacím perem v ruce.

„Cécile. Děkuju vám, je mi trochu trapně.“

„Prosím, vždyť je to radost,“ pokračoval a podal jí knihu s věnováním. „Oceňuji vaši spontánnost.“

Jeho poslední slova dodala tvářím Emmy, která upila čaj, aby zakryla rozpaky, růžový nádech. Potom se

znovu chopila slova, aby svému hostiteli vysvětlila, jak bude rozhovor probíhat.

„Úplně nejdřív jsem vám chtěla poděkovat, že jste souhlasil s touto schůzkou. Naši posluchači budou nadšení, že mají to privilegium vás slyšet. Přála bych si udělat interview formou debaty. Neváhejte proto rozvíjet své myšlenky a nebojte se, že byste mluvil zbytečně dlouze. Byla bych raději, kdybyste se necítil ničím omezený. Pak z toho udělám několik dílů, které se odvysílají v průběhu příštího týdne v našem ranním pořadu *Morning Double MR*. Celý rozhovor bude následně k dispozici na našich webových stránkách. Jednotlivé zvukové soubory pošlu samozřejmě vaší tiskové mluvčí.“

„To všechno mi připadá dokonale připravené a velmi jasné. Děkuji za vaše vysvětlení.“

„Kdyby vám to nevadilo, začala bych krátkým dotazníkem, aby vás naši posluchači mohli poznat z jiného úhlu pohledu.“

„Vypadá to zábavně. Jen směle do toho,“ souhlasil Julien Vascos.

Emma nahlédla do poznámek a zapnula diktafon.

„Dobrý den, pane Vascosi, kdybyste měl být zvířetem, které byste si vybral?“

„Byl bych tygr, divoký, nezkrotný a naprosto svobodný,“ zvolal spisovatel.

„A kdybyste byl... rostlinou?“

„Bez váhání, řepík lékařský.“

„Cože?“ podivila se spontánně Emma.